

6. po Trojici – 19.7.2020 Prečo to vlastne robíš?

„Ale Ty, Hospodine, poznáš a vidíš ma a skúmaš moje zmysľovanie voči Tebe“ (Jer 12).

Filipským 1:15-20 „Pravda, niektorí kážu Krista zo závidosti a hašterivosti, ale iní predsa z dobrej vôle. Tí, čo to robia z lásky, vedia, že som tu na obranu evanjelia, ale ktorí zvestujú Krista z hašterivosti a nie z čistého úmyslu, myslia si, že pridajú súženia mojim okovám. Ale čo? Nech sa Kristus zvestuje akokoľvek, či naoko a či úprimne, ja sa tomu len teším a budem tešiť. Ved' viem, že mi to všetko poslúži na spasenie pre vaše modlitbu a pomocou Duchu Ježiša Krista, ako aj vrúcne čakám a dúfam, že v ničom nebudem zahanbený, ale že so všetkou otvorenosťou ako vždy tak aj teraz len Kristus bude oslávený na mojom tele, či už životom a či smrťou“.

Aj Biblia hovorí to, čo platí v reálnom živote: my, ľudia, pozeráme len na to, čo vidia naše oči, ale Boh hľadá na srdce. Alebo inak povedané: my vidíme, vnímame v prvom rade to, čo je preukázateľné, viditeľné, hmatateľné, dokázateľné, ale Pán Boh hľadá na pohnútky. Postoj srdca a úmysel môžu byť totiž úplne iné ako to, čo je preukázané navonok. **Napr. vidíme dvoch ľudí ako kopú v záhradke: jeden kope, lebo chce zasadiť kvet pre svoju milovanú a druhý preto, lebo chce pochovať mŕtvolu človeka, ktorého zabil – vidíme, že obaja kopú, ale kým nepoznáme úmysly ich srdca, nemôžeme povedať, ktorý z nich robí správnu vec.** Preto je dobré sa pýtať - seba či pri blížnych – prečo to vlastne robíme? Prečo sme sa práve tak zachovali? Prečo sme to povedali? Prečo sme zaujali daný postoj? Ak by sme išli do hĺbky a skúmali aj to, čo je ukryté pod povrchom, asi by sme boli veľakrát prekvapení z toho, ako to naozaj všetko je!!!

Pavol píše list z väzenia – na túto situáciu by veriaci mohli hľadiť ako na nespravodlivosť alebo na Božiu nečinnosť a vnímať Pavlov údel ako niečo negatívne. Preto im apoštol hovorí, že majú hľadiť hlbšie a dôkladnejšie na to, čo sa s ním deje. On totiž tvrdí, že jeho väzenie je Božím požehnaním, nie trestom. To je pohľad pevnej a dôverujúcej viery, ktorá sa snaží vidieť viac a hľadiť hlbšie ako iba na to, čo je očiam na prvý pohľad viditeľné. **Pavol nám tu predstavuje kresťana, ktorý sa v trápení nepýta: prečo práve ja? – ale pýta sa: načo je toto Pane Bože dobré, čo tým chceš dosiahnuť, ako Ti môžem poslúžiť?** A to si vyžaduje naozaj blízky a pevný vzťah s Pánom Ježišom Kristom, v ktorom človek poznáva, že je pevne v Jeho rukách, nech sa deje čo sa deje a že všetko, čím prechádza, môže Pán Boh použiť na dobro. Možno nie pre toho konkrétneho človeka – ten musí často trpieť – ale pre ostatných, lebo tí môžu byť jeho svedectvom povzbudení vo viere v mocného a láskavého Pána, ktorý má svoj plán s každým.

My sa zvykneme v trápení pýtať práve tú „populárnu“ otázku: prečo práve ja? Zvykneme sa sťažovať a reptáť, hľadať zodpovedného za náš momentálny stav a príčinu, ktorou samozrejme nie sme my sami. To nás od Pána Boha vzdaluje. **Je však správne, ak sa zachováme ako Pavol. To si však vyžaduje tréning, časté a hlboké modlitby, veľa času stráveného pri Božom slove a vedomie, že nás Pán Boh prevedie cez každé údolie. Lebo hoci tým údolím musíme ísť, nejdeme ním sami a vždy prideme – ak veríme – ku koncu, ktorý je svetlý a pozitívny, lebo tam nás vedie Pán Boh.** Preto by sme sa mali pýtať: Pane Ježiši, čo odo mňa čakáš, keď kráčam týmto trápením? Čo mám robiť, aby som splnil Tvoju vôľu? Čo mám hľadať za týmto údolím a kde vlastne končí? Aké máš so mnou plány?

Nejako sme si domysleli, nesprávne samozrejme, lebo Biblia to nikde netvrdí, že Pán Boh nás bude stále požehnávať. Keď to nerobí, už s tým máme problém a reptáme. **Slúžime Bohu iba vtedy, keď robí to, čo chceme, keď nám dáva dary, odstraňuje z cesty prekážky, keď nás ochraňuje od problémov. Ako náhle príde do nášho života niečo negatívne, začíname sa sťažovať a reptáť.** Je tu teda na mieste otázka: prečo teda Bohu slúžime? Len preto, aby sme dostávali, čo chceme, po čom túžime? Slúžime Bohu iba preto, aby sme Ho uspokojili alebo si zabezpečili schodík do neba? Slúžime Pánovi Ježišovi iba preto, aby sme dosiahli svoje ciele alebo zožali úspech a ocenenie od ľudí? Prečo to robíme?

Apoštol Pavol sa to pýtal seba, ale aj ostatných kresťanov a zistil, že sú veriaci, ktorí slúžia Bohu zo závidosti a hašterivosti a potom sú tí, ktorí slúžia z dobrej vôle a z čistého úmyslu. Navonok nie sú rozpoznatelní vždy, občas je ich život, služba, kázanie úplne totožné, ale: keby sme sa pozreli pod pokrievku, našli by sme rozdiely. Pán Ježiš to povedal v slovách, ktoré sme počuli ako spievané evanjelium: „*po ovoci poznáte ich*“ a kým sa ukáže ovocie treba čas, ale aj dôkladne skúmanie. Na jednej záhrade rástli vedľa seba jablká a broskyne – pri letnom pohľade sa našli takí, ktorí žasli nad zázrakom, že na jabloni rastú broskyne, ale pri dôkladnom pozorovaní a troške informovanosti z prírody, každý človek vedel, že tomu tak nie je. Teda **je dôležité poriadne sa pozrieť na život daných ľudí, či aj žijú, o čom hovoria – to sa týka aj mňa, aj každého z nás.** Tiež je potrebné počkať: pretože kým zo stromu pozbierame ovocie, musí vyrásť zo zeme, mať listy, musíme ho ošetrovať a to si vyžaduje určitý časový úsek. **Tak je to aj s ľuďmi, najprv sa môžu zdať fajn, ale až po určitom čase a na základe určitých okolností zistíme, kde je a aká je pravda. Až po čase si vieme odpovedať na otázku: prečo to robia? A prečo to robím ja?**

Pohnútky sú teda veľmi dôležité. Ale Pavol prišiel ešte na jednu podstatnú vec: že niekedy sa dobré veci dejú aj zo zlých úmyslov a to je už Božia práca. On je v tom Macher – premeniť zlo na dobro. Pán Boh vie aj naše temné údolia a tienisté stránky a negatívne skúsenosti premeniť na niečo, čo nám poslúži na rast, bližným na dobro a povzbudenie viery a na Božiu slávu v tomto svete. **Preto okrem otázky: čo chce Pán Boh dosiahnuť v mojom živote, je na mieste aj modlitba, aby nás Pán Boh použil na svoje ciele, na svoje plány, napriek tomu, že Mu nemáme čo ponúknuť, napriek tomu, že nie vždy robíme, čo máme a že nie sme vždy pripravení bez reptania konať, k čomu sme povolaní.** Musíme však pritom hľadať Božiu slávu a nie svoje uspokojenie a pohodlie, čo si vyžaduje odovzdanosť do Jeho rúk a vôle.

Prečo to teda robíme? Pozrime sa pod povrch! Keď prechádzame svojim väzením, temným údolím, skúškami, bolesťami, chorobou či iným negatívnym obdobím života, modlíme sa: **Pane Ježiši, čo tým chceš dosiahnuť v mojom živote?** Ako Ti môžem poslúžiť v živote iných? Ako môžem svojimi postojmi Teba osláviť? A nezabudnime dodať: **aj keby som nekonal to, čo je správne, aj keby som nebol poslušný, aj keby som mal zlé postoje a nesprávne úmysly, prosím osláv sa v mojom živote a urob ma požehnaním pre iných.** Amen.